

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERRY, DEVNEY

Misterul de la Indigo Ridge / Devney Perry ; trad. din lb. engleză
de Dorina Tătăran. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-19-3

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Ioana Bena

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Cristiana Ciarec/ Evelin Ceciu / Corectura.ro

Indigo Ridge

Copyright © 2021 by Devney Perry

All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
editurii Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

MISTERUL DE LA

INDIGO RIDGE

DEVNEY PERRY

Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran

Librex Publishing,
2024

PROLOG

— Crezi că vei zbura, păsărică?

O voce, un coșmar, șoptea prin vânt.

Pietrele de la baza acelei stânci întunecate străluceau când lumina lunii se reflecta pe ele. Un întuneric cât se poate de dens și de nesfârșit a început să tragă de glezna mea, când am făcut un pas spre margine.

O să doară zborul?

— Hai să aflăm!

Winslow

— Îmi mai aduci un...

Barmanul nu a încetinit când a trecut pe lângă mine.

— Bea! am mormăit, lăsându-mă să alunec mai mult în scaun.

Bunicul îmi spusese că barul acela era locul unde veneau localnicii. Nu numai că era la câțiva pași de noua mea casă, în cazul în care decideam să nu conduc, dar acum eram o localnică. Începând din ziua aceea, locuiam în Quincy, Montana.

I-am spus asta barmanului, când i-am cerut lista de vinuri. El a ridicat o sprânceană albă și stufoasă de deasupra ochilor înguști, iar eu am renunțat la pofa mea de un pahar de cabernet, comandând în schimb o vodcă cu tonic. Mi-am folosit fiecare gram de voință ca să nu cer un lemon twist.

Cuburile de gheață din paharul meu se ciocneau între ele, în timp ce învârteam paiul roz de plastic. Barmanul a ignorat și sunetul acela. Main Street avea două baruri – capcane pentru turiști în perioada aceea a anului, după spusele bunicului. Dar am regretat că nu am ales unul dintre ele pentru a sărbători prima mea noapte în Quincy. Având în

vedere atitudinea lui, barmanul, care probabil că mă credea o turistă rătăcită, regreta și el decizia mea.

Willie's era o bodegă și nu era chiar genul meu.

Barmanii din centru probabil că își băgau în seamă clienții, iar prețurile erau listate pe un meniu, nu arătate folosind trei degete ale unei mâini ridate.

Părea la fel de bătrân precum clădirea aceea întunecată și sordidă. Ca majoritatea barurilor din micile orașe din Montana, pereții erau plini de postere cu bere și neoane. Rafturile pline cu sticle de alcool erau aliniat pe perețele cu oglinzi din fața locului meu. Sala era plină de mese, însă toate scaunele erau goale. Willie's era aproape pustiu în seara aceea de duminică, la ora nouă.

Localnicii probabil că știau un loc mai bun unde să se relaxeze.

Singurul client era un bărbat care stătea la capătul cel mai îndepărtat al barului, pe ultimul scaun din rând. Venise la zece minute după ce sosisem eu și alesese un loc cât mai îndepărtat de mine. El și barmanul erau copii aproape fidele unul al celuilalt, cu același păr alb și barbă rară.

Gemeni? Păreau destul de bătrâni ca să fi înființat barul acela. Poate că unul dintre ei era chiar Willie. Barmanul m-a surprins uitându-mă la el. Am zâmbit și am zornăit gheața din pahar. Gura lui s-a schimonosit într-o linie subțire, dar mi-a preparat o altă băutură. Și, la fel ca pe prima, a servit-o fără să scoată un cuvânt, ridicând aceleași trei degete.

M-am răsucit să-mi bag mâna în geantă, să scot încă o bancnotă de 5 dolari, deoarece era clar că nu se putea să le plătesc pe toate deodată. Înainte să scot bancnota din portofel, o voce profundă și răgușită s-a auzit prin încăpere.

— Bună, Willie!

— Griffin! a salutat barmanul, dând din cap.

Deci el era Willie. Și putea să vorbească.

— Ca de obicei? a întrebat Willie.

— Da.

Bărbatul cu o voce incredibilă, Griffin, a tras scaunul aflat la doi pași de al meu. În timp ce corpul lui înalt și lat se așeza pe scaun, un iz din parfumul lui a ajuns la mine. Piele, vânt și condimente mi-au umplut nările, alungând aerul stătut din bar. Era îmbătător și atrăgător. Era genul de bărbat care întoarce capul unei femei.

O singură privire la profilul lui și cocktailul din fața mea era inutil. În schimb, l-am sorbit pe bărbatul acela, din cap până în picioare. Mâncile tricoului negru i se întindeau în jurul bicepsilor perfecți și se mulau pe umeri, în timp ce își sprijinea coatele pe bar. Părul lui șaten era puțin lung și ondulat la ceafă. Antebrațele lui bronzate erau presărate cu același păr închis la culoare, iar o venă străbătea mușchiul ferm de dedesubt. Chiar și așezat, îmi puteam da seama că picioarele lui erau lungi, coapsele groase ca trunchiurile copacilor veșnic verzi din pădurile din afara orașului. Tivul zdrențuit al blugilor decolorați se freca de cizmele negre de cowboy. Și, în timp ce se mișca pe scaun, am surprins sclipirea unei cataramă argintii cu auriu de la brâu.

Dacă vocea lui, parfumul și bărbia frumoasă nu erau suficiente pentru a-mi face gura uscată, catarama aceea pune punctul pe i.

Unul dintre filmele preferate ale mamei fusese *Legendele toamnei*. M-a lăsat să mă uit la el la 16 ani și am plăns împreună. De câte ori îmi era dor de ea, îl puneam. DVD-ul

era zgâriat și închizătoarea carcasei era ruptă, pentru că mă uitasem la filmul acela de nenumărate ori, pur și simplu, pentru că fusese al ei. Ea întotdeauna îl adorase pe Brad Pitt în rolul de cowboy sexy.

Dacă l-ar fi putut vedea pe Griffin, ar fi salivat și ea. Deși îi lipseau pălăria și calul, tipul ăsta era o fantezie cowboy devenită realitate.

Mi-am dus paharul la gură, am sorbit din băutura rece și mi-am dezlipit privirea de străinul chipeș. Vodca îmi ardea gâtul și alcoolul mi se urca la cap.

Bătrânul Willie își amesteca ferm cocktailurile.

Mă holbam fără rușine. Era nepoliticos și evident. Totuși, când am lăsat paharul jos, privirea mea s-a întors imediat la Griffin. Ochii lui albaștri pătrunzători mă așteptau. Mi s-a oprit respirația.

Willie a pus un pahar plin cu gheață și caramel lichid în fața lui Griffin, apoi, fără să-i arate degetele ca să plătească, a plecat.

Griffin a luat o singură înghițitură din băutura, și-am urmărit cum i se mișca mărul lui Adam.. Apoi atenția lui s-a îndreptat din nou asupra mea. Intensitatea privirii lui era la fel de amețitoare ca și cocktailul meu.

Mă privea fără ezitare. Mă privea cu o dorință îndrăzneată. Privirea lui a coborât pe maioul meu negru, până la blugii rupți, pe care îi îmbrăcasem în dimineața aceea, înainte de a pleca de la hotelul meu din Bozeman. Petrecusem patru ore și jumătate conducând spre Quincy cu o remorcă U-Haul atașată de Dodge-ul meu Durango. Când ajunsesem, mă apucasem imediat de descărcat, făcând pauză doar ca să mă întâlnesc cu bunicul pentru cină.

Eram terminată după o zi de cărat cutii. Părul meu era prins într-o coadă de cal și orice machiaj aș fi avut dimineață probabil că se ștersese. Cu toate acestea, aprecierea din privirea lui Griffin a trimis un val de dorință până în adâncul meu.

— Bună! am zis.

Calm, Winn.

Ochii lui sclipeau ca două safire perfecte, așezate în spațiile unor gene lungi, negre.

— Bună!

— Eu sunt Winn.

Am întins o mână peste spațiul dintre noi.

— Griffin.

În momentul în care palma lui caldă și aspră a atins-o pe a mea, furnicături mi-au străbătut pielea ca niște rele. Am simțit un fior pe șira spinării.

Sfinte Sisoe! Între noi era suficientă electricitate să alimenteze tonomatul din colț. M-am concentrat pe băutura mea, înghițind mai mult decât sorbind. Gheața nu m-a ajutat să mă răcoresc. Când fusesem atât de atrasă de un bărbat ultima dată? Ani întregi. Trecuseră ani. Chiar și așa, păleau în comparație cu cele cinci minute petrecute alături de Griffin.

— De unde ești? a întrebat el.

Întocmai ca Willie, trebuie să fi presupus că eram turistă.

— Bozeman.

A încuviințat din cap.

— Am fost la facultate în Montana.

— Hai, Bobcats!

Mi-am ridicat paharul în semn de salut. Griffin a întors

gestul, apoi și-a pus marginea paharului pe buza inferioară plină.

Mă holbam din nou, fără rușine. Poate că pomeții colțuroși erau cei care îi scoteau în evidență chipul. Poate că era nasul drept, cu o ușoară umflătură la pod. Sau sprâncenele întunecate și dese. Nu era un bărbat chipeș obișnuit. Griffin era cât se poate de superb.

Și, dacă era la Willie's... era localnic.

Localnic însemna interzis. *La naiba.*

Mi-am înghițit dezamăgirea cu încă o gură de vodcă.

Târșăitul picioarelor scaunului a răsunat în încăpere când el s-a mutat pe locul de lângă al meu. Brațele lui s-au întors la bar, cu băutura între ele, în timp ce se apleca în față. Stătea atât de aproape și corpul lui era atât de mare, încât căldura pielii lui se infiltra în a mea.

— Winn. Îmi place numele ăsta.

— Mulțumesc!

Numele meu complet era Winslow, dar foarte puțini oameni îmi spuneau altfel decât Winn sau Winnie.

Willie a trecut pe lângă mine și și-a îngustat ochii la spațiul dintre mine și Griffin. Apoi s-a alăturat sosiei lui.

— Sunt rude? am întrebat, coborând vocea.

— Willie senior este pe partea noastră de bar. Fiul lui amestecă băuturile.

— Tată și fiu. Aha! Am crezut că sunt gemeni. Willie senior are aceeași personalitate veselă ca Willie junior?

— E mai rău, a chicotit Griffin. De fiecare dată când trec prin oraș, e și mai irascibil.

Stai puțin. Asta însemna...

— Nu locuiești în oraș?

— Nu.

A clătinat din cap, ridicând paharul. Am făcut la fel, ascunzându-mi zâmbetul în pahar. Deci nu era localnic. Ceea ce însemna că flirtul era inofensiv. *Fii binecuvântat, Quincy!*

O sută de întrebări personale mi-au trecut prin minte, dar le-am respins pe toate. Skyler obișnuia să mă critice pentru că treceam în modul interogatoriu la zece minute după ce întâlneam pe cineva nou. Una dintre multele critici. Își folosise profesia de life coach ca scuză pentru a-mi spune orice și tot ce făcusem greșit în relația noastră. În viață.

Între timp, mă trădase, așa că nu mai ascultam vocea lui Skyler. Dar tot nu aveam de gând să-l bombardez pe bărbatul acela cu întrebări. El nu locuia acolo, iar eu aveam să-mi păstrez întrebările pentru cei care locuiau acolo: alegătorii mei.

Griffin s-a uitat spre capătul îndepărtat al încăperii și spre masa de shuffleboard liberă.

— Vrei să jucăm o tură?

— Um... sigur? Nu am mai jucat până acum.

— E ușor.

A alunecat de pe scaun, mișcându-se cu o grație pe care bărbații de mărimea lui nu o aveau în mod normal. L-am urmat, cu ochii lipiți de cel mai frumos fund pe care îl văzusem vreodată. Și nu locuia acolo. Un cor imaginar cocoțat în căpriorii prăfuiți ai barului a scos un *iuhuuuu!* colectiv. Griffin s-a dus la un capăt al mesei, în timp ce eu m-am dus la celălalt.

— Bine, Winn! Cel care pierde plătește următoarea tură de băuturi.

Bine că aveam cash la mine.

— În regulă.

Griffin a petrecut următoarele zece minute explicând regulile și demonstrând cum trebuie să alunece pucurile pe suprafața nisipoasă, spre liniile de marcă. Apoi am jucat, partidă după partidă. După încă o rundă, amândoi ne-am oprit din băut, dar niciunul dintre noi nu a făcut vreo mișcare să plece. Am câștigat câteva jocuri. Le-am pierdut pe majoritatea. Și când Willie a anunțat în sfârșit că închide la ora unu, am ieșit amândoi în parcare a întunecată. O camionetă neagră prăfuită era parcată lângă Durango-ul meu.

— A fost distractiv.

— A fost.

I-am zâmbit lui Griffin, simțind că mă pișcă obrazii. Nu mă distrasem atât de mult cu un bărbat de nici nu mai știu când; de fapt, niciodată. Mi-am încetinit pașii, pentru că ultimul loc unde voiam să merg singură era acasă. El trebuie să fi avut același gând, pentru că cizmele lui s-au oprit pe trotuar. S-a apropiat mai mult.

Winslow Covington nu avea aventuri de o noapte. Fusesem prea ocupată să pierd ani buni cu bărbatul nepotrivit. Griffin nu era nici el bărbatul potrivit, dar învățasem în timpul petrecut ca polițistă că uneori nu era vorba să alegi binele în locul răului. Era vorba să alegi răul *corect*.

Griffin.

În seara aceea l-am ales pe Griffin.

Așa că am redus distanța dintre noi și m-am ridicat pe vârfuri, lăsându-mi mâinile să șerpuiască pe abdomenul lui tare și plat. Era înalt, depășea cu doi sau trei centimetri 1,80 m. La 1,75 m, era reconfortant să fiu în preajma unui bărbat care mă depășea în înălțime. Am ridicat o mână spre gâtul

lui, trăgându-l în jos, până când gura lui s-a apropiat de a mea.

— Asta e camioneta ta?

— RAHAT!

Am înjurat uitându-mă la ceas, apoi am trecut la acțiune, aruncând pătura de pe corpul meu gol și alergând spre baie. Nu așa voiam să îmi încep prima zi la noua mea slujbă. Am pornit dușul, capul îmi bubuia când am intrat sub jetul rece și am scos un țipăt. Nu aveam timp să aștept apa caldă, așa că mi-am șamponat părul și am pus niște balsam, în timp ce-mi curățam pielea de mirosul lui Griffin.

Voi plânge după el mai târziu. Aveam o durere între picioare, la care urma să mă gândesc mai târziu. Noaptea trecută fusese...

Uimitoare. Încântătoare. Cea mai bună noapte pe care o avusesem vreodată cu un bărbat. Griffin știa exact cum să folosească trupul acela puternic, iar eu fusesem norocoasa beneficiară a trei – sau patru? – orgasme.

M-am înfiorat și mi-am dat seama că apa era fierbinte.

— La naiba.

Alungându-mi din cap gândurile despre Griffin, am ieșit în grabă din duș și m-am machiat frenetic, dorindu-mi ca uscătorul de păr să acționeze mai repede. Fără să am timp să-mi ondalez sau să-mi îndrept părul, mi l-am răsucit într-un coc strâns la ceafă, apoi am fugit în dormitor să mă îmbrac.

Salteaua zăcea pe podea, cearșafurile și păturile erau mo-

totolite și împrăștiate peste tot. Din fericire, înainte să plec la bar aseară, am scos lenjeria de pat din cutii și am întins-o. Când am ajuns în sfârșit acasă, după ore petrecute pe banca din spate a camionetei lui Griffin, am căzut cu fața în perne și am uitat să-mi pun ceasul să sune.

Am refuzat să-l regret pe Griffin. Începutul noii mele vieți în Quincy cu o noapte de sex sălbatic părea oarecum mâna sortii.

O întâmplare fericită.

Poate că la următorul lui drum prin oraș o să dăm unul peste altul întâmplător. Dar dacă nu, ei bine... Nu aveam timp pentru distragerea atenției de către un bărbat. Mai ales nu în ziua aceea.

— Oh, Doamne, te rog, nu mă lăsa să întârzii!

Am răscolit prin geamantan, găsind o pereche de blugi de culoare închisă. Bunicul îmi spusese în mod special să nu mă prezint la secție arătând elegant. Blugii erau ușor șifonați, dar nu aveam timp să găsesc cutia în care pusesem fierul de călcat. În plus, un fier de călcat însemna eleganță.

Tricoul alb, simplu, pe care l-am găsit apoi era și el șifonat, așa că am căutat blazerul meu negru preferat, pentru a-i ascunde boțiturile. Apoi am sărit în cizmele mele negre preferate, cu tocuri groase, înainte să alerg spre ușă, luându-mi poșeta de unde o aruncasem pe podeaua sufrageriei.

Soarele strălucea. Aerul era curat. Cerul era albastru. Și nu aveam nici măcar un minut să mă bucur de prima mea dimineață în Quincy, Montana, în timp ce alergam spre Durango-ul parcat pe alee.

M-am așezat la volan, am pornit motorul și am înjurat din nou ceasul de pe bord. *Oh!*

— O să întârzii.

Din fericire, Quincy nu era Bozeman, iar drumul dintr-o margine a orașului până la secția de poliție, din cealaltă parte, dura exact șase minute. Am tras în parcare și am oprit lângă un Bronco albastru familiar, apoi mi-am permis să respir adânc.

Sunt bună pentru jobul ăsta.

Am coborât din mașină și m-am îndreptat spre ușa din față a secției, sperând cu fiecare pas că arăt bine. O singură privire disprețuitoare din partea ofițerului care stătea în spatele unui panou de sticlă la recepție – și am știut că greșisem. *Rahat.*

Părul lui cărunt era tuns scurt, în stil militar. M-a privit de sus în jos, ridurile de pe față adâncindu-se cu o încruntare. Probabil că privirea aceea nu avea nimic de-a face cu hainele mele.

Totul avea de-a face cu numele meu de familie.

— Bună dimineața!

Am afișat un zâmbet vesel, traversând micul hol până la spațiul lui de lucru.

— Eu sunt Winslow Covington.

— Noua șefă. Știu, a mormăit el.

Zâmbetul meu a rămas la locul lui. Îi voi cuceri. Până la urmă. Asta îi spusese bunicului cu o seară în urmă, când mă invitase la cină, după ce returnasem camioneta. Îi voi cuceri pe toți, unul câte unul. Majoritatea oamenilor credeau probabil că singurul motiv pentru care obținusem postul de șefă a poliției din Quincy era că bunicul era primar.

Da, el era șeful meu. Dar nu exista o clauză de nepotism pentru angajații orașului. Probabil, pentru că într-un oraș de

mărimea aceea toți erau înrudiți, într-un fel sau altul. Dacă ai adăuga prea multe restricții, nimeni nu ar putea obține un loc de muncă.

În plus, nu bunicul mă angajase. Ar fi putut, dar, în schimb, formase o comisie de selecție, astfel încât să existe mai multe voci în decizie. Walter Covington era cel mai corect și mai onorabil om pe care îl cunoscusem vreodată. Și, nepoată sau nu, ceea ce conta era performanța mea. El urma indicațiile comunității și, cu toate că mă iubea foarte mult, nu ar fi ezitat să mă pedepsească dacă o dădeam în bară.

Îmi spusese asta în ziua în care mă angajase. Mi-o reamintise cu o seară înainte.

— Primarul vă așteaptă în biroul său, a zis el, apăsând butonul, ca să intru pe ușa de lângă ghereta lui.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc – m-am uitat la plăcuța argintie de pe uniforma lui neagră –, ofițer Smith.

Răspunsul lui a fost să mă ignore complet, îndreptându-și atenția spre ecranul computerului. Va trebui să-l cuceresc în altă zi. Sau poate că va fi deschis pentru o pensionare anticipată. Am împins ușa ce ducea în inima stației. Fusesem acolo de două ori, în timpul interviurilor. Dar era diferit acum, când pășeam prin clădire fără să mai fiu doar un oaspete.

Acela era biroul meu. Ofițerii care au ridicat privirile de la birourile lor erau sub conducerea mea.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

Să stau trează toată noaptea făcând sex cu un străin nu fusese probabil cel mai inteligent mod de a mă pregăti pentru prima mea zi.

— Winnie!

Bunicul a ieșit cu mâna întinsă din ceea ce era biroul meu. Părea mai înalt în ziua aceea, probabil pentru că era îmbrăcat în blugi frumoși și cămașă, în loc de tricoul murdar, blugii largi și bretelele cu care îl văzusem cu o zi înainte.

Bunicul era în formă pentru cei 71 de ani ai săi și, cu toate că avea părul argintiu, corpul lui de 1,90 metri era la fel de puternic ca al unui bou. Era într-o formă mai bună decât majoritatea bărbaților de vârsta mea – darămite de vârsta lui.

I-am strâns mâna, bucuroasă că nu încercase să mă îmbrățișeze.

— Bună dimineața! Îmi pare rău că am întârziat.

— Abia am ajuns și eu.

S-a aplecat mai aproape și și-a coborât vocea.

— Te simți bine?

— Agitată, am șoptit.

Mi-a oferit un zâmbet mic.

— Te vei descurca de minune.

Sunt bună pentru jobul ăsta.

Aveam 30 de ani. Cu două decenii sub vârsta medie a unei persoane în poziția aceea. Patru decenii mai tânără decât fusese predecesorul meu când se pensionase. Fostul șef al poliției lucrase în Quincy întreaga carieră, avansând în grad și ocupând funcția de șef toată viața mea.

Dar acela era motivul pentru care bunicul mă voia pe mine în poziția aceea. Zicea că Quincy avea nevoie de ochi noi și sânge tânăr. Orașul creștea și, odată cu el, problemele lor.

Vechile metode nu mai erau de actualitate.

Departamentul trebuia să adopte tehnologia și noile procese. Când fostul șef își anunțase pensionarea, bunicul